

alle mennesker i hele verden hver dag får de basale behov opfyldt med både mad og rent vand.

Ministerens bemærkninger på side 5 om, at omstillingen til markedsøkonomi skal ske samtidig med udvikling af metoder, der beskytter de sociale tjenester, kan jeg kun være enig i. Men det er, som om ministeren opstiller det som en advarsel om, at markedsøkonomi i sig selv betyder, at man ikke tilgodeser de sociale behov, og jeg vil gerne tage afstand fra ministerens konklusion dér.

Der skal ikke være tvivl om, at Fremskridtspartiet ser det som den eneste vej til, at alle får en bedre dagligdag og et bedre liv, at man overalt omstiller til markedsøkonomi. Socialismen har jo vist, hvad den duer til, og det var ikke nogen speciel succes; tværtimod har vi jo set, hvad den har ført til i en lang række af netop ulandene.

Markedsøkonomi og udvikling er vejen til bedre levestandard for alle, ligesom udvikling er nødvendig for at kunne finansiere bedre og mere miljøvenlige produktionsmetoder.

Lad mig endelig knytte en kommentar til ministerens ønske om, at Danmark skal yde bidrag til den nyoprettede fond til fremme af tiltag, der udspringer af topmødet. Det er Fremskridtspartiets klare forventning, at disse penge i givet fald bliver taget af den i forvejen alt for store bevilling til udviklingslandene, således at det ikke kommer til at betyde merudgifter for Danmark, men i det omfang det ikke gør det, synes vi, det er en god idé, at pengene kanaliseres dertil.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg forstår meget godt, at regeringen gerne vil bevare optimismen og ikke har lyst til at skrive, at det sociale topmøde var en fiasko. Man kan vel også sige, at det sociale topmøde havde det resultat, at det i hvert fald for en tid skabte en øget international opmærksomhed omkring fattigdomsproblemerne.

Det var i sig selv positivt, også fordi mange NGO'ere, folkelige bevægelser osv. fik lejlighed til at gå ud til deres befolkninger og være med til at skabe en debat. På den måde kan man sige, at der var en slags resultat, men man må jo erkende – og det fremgår i virkeligheden også, når man læser ministerens redegørelse – at egentlige politiske resultater knap nok blev opnået. Det er jo situationen.

Jeg synes, der er ting, som godt kunne være kommet noget klarere frem i ministerens redegørelse. Få dage før topmødets afslutning underskrev omkring 1.000 NGO'ere og græsrodsorganisationer en erklæring med en kritik af topmødet, en erklæring, som bl.a. kritiserede den overdrevne tiltro til markeds kræfterne, til den højt besungne markedsøkonomi.

Problemet for ulandene i dag er efter Enhedslistens opfattelse, at mange faktisk opfatter markedsøkonomi, kapitalisme, rå kapitalisme som løsningen for ulandene. Problemet er jo, at netop den såkaldte fri markedsøkonomi i virkeligheden er selve sygdommen og slet ikke kuren. Man forveksler medicinen og lidelsen. Det kunne vi fra Enhedslistens side godt have ønsket at regeringen trak mere klart frem.

Jeg fornemede med glæde, at hr. Estrup faktisk bevægede sig i den retning ved sin understregning af, at de liberalistiske frihandelsprincipper – eller hvordan det nu var, hr. Estrup formulerede det – i hvert fald ikke var tilstrækkelige til at løse fattigdomsproblemerne.

I sammenhæng med det ser vi i øjeblikket en udvikling, hvor flere og flere bliver opmærksomme på, at de strukturaliseringsprogrammer, som gennemføres af IMF og Verdensbanken, virker mod deres erklærede hensigt. De medvirker jo til at gennemføre nedskæringer i de pågældende ulandes statsbudgetter, de medvirker til at skabe øget ulighed og øget fattigdom, således som kapitalistisk politik gør det overalt, hvor den forsøges gennemført, og som vi også har oplevet det i vores land.

I disse lande, i de fattige ulande, er det særlig slemt med denne form for politik, fordi fattigdommen jo er så stor, at der faktisk overhovedet ikke er noget at skære væk i statsbudgetterne. Alligevel gennemtvinger IMF og Verdensbanken disse såkaldte strukturaliseringsprogrammer.

Konsekvenserne af en sådan politik har vi jo set med f.eks. tragedien i Rwanda – en ufattelig katastrofe, som vi ser på vores fjernsynsskærme, men det er jo i virkeligheden menneskeligt set umuligt at fatte rækkevidden af den med alle disse mennesker, der befinder sig i en sådan situation.

Derfor håber vi, at debatterne fører til en konkret diskussion om den spændetrøje, som ulandene sidder i med på den ene side gældsbyrden og på den anden side disse strukturaliseringsprogrammer, der reelt gør det umuligt for en regering i et uland, selv hvis den har den bedste